

1222 – 22. desember

Se, jeg legger i Sion en snublestein og en klippe til anstøt (sv: en fortørnelsestein og en forargelseklippe), og hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme. Rom 9: 33.

Hvordan kan dette skje? Hvordan kan Kristus bli et problem for oss, eller rett og slett skade oss?

Hvordan det skjedde med jødene, det ser vi tydelig i evangelistenes beretninger. Først og fremst tok de anstøt av hans fattigslige vesen og nedverdiggende død. Dernest at han lærte og dømte sterkt i strid med deres holdninger.

Og på samme måte skjer det også i dag. For det første vet vi hvordan hele den blinde verden tar anstøt av Kristus og hans evangelium, som en tåpelig forkynnelse. At Guds Sønn ble menneske, og dermed hans dype fornedrelse, læren om forsoningen gjennom hans død, om nådemidlene m. m., er alt sammen helt tåpelig for det naturlige menneske.

Men hva er det som skaper den sterkeste forargelsen («klippen til anstøt»), og som dette tekstordet særlig sikter til, når vi ser det i sin sammenheng? Jo, det er selve den hovedlæren at Kristus benåder og frelser de mest uverdige syndere, og dermed fordømmer de frommeste gjerningskristne.

Dette er den virkelige «snublesteinen» til alle tider. Derfor heter det alltid: «Denne mannen tar imot syndere ...», – «hadde han vært en profet, ville han visst hvem og hva slags kvinne det er som rører ved ham, at hun er en synderinne» o. s. v. Kristus skulle ikke ta imot syndere, men bare hellige mennesker.

Og denne «forargelsen», eller anstøtet, vekker evangeliet over alt, også i dag, der det forkynnes i Ånd og sannhet. Og det skjer ikke bare blant de mest likegyldige verdens mennesker. Men også blant mange av dem som brenner av «nidkjærhet for Gud», og «jager etter rettferdighet». Mange som var regnet for gode kristne med stor bibelsk kunnskap, blir nå helt forvirret og tar fullstendig avstand fra det evangeliet som er Kristi eget nåderike ord.

De kaller det for en «ny» forkynnelse. De ser på det som en farlig lære for helliggjørelsen, og blir rett og slett fiender av evangeliet. Det går med dem akkurat som profeten sier: «De skal falle i snaren og bli fanget».

Hadde ikke Kristus kommet iblant dem med sitt evangelium, ville de alltid bare ha fortsatt uforstyrret i sin egenrettferdige kristelighet. Men nå blir de «fanget» og åpenbart som evangeliets fiender. Bare fordi dette nå kommer til dem i et klarere lys, og i kraft med overbevisning.

Og hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme. Vi priser og opphøyer Herrens navn! Det store flertall i Israel og i kristenheten i dag vil alltid ta anstøt og falle på denne steinen. Men det er alltid andre som har fått ham som en «dyrebar hjørnestein», en frelsens klippe. Og i den har de all sin trøst i livet og i døden.

Til disse er det nå dette løftet gis: «Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme». «Ikke bli gjort til skamme» betyr at de ikke skal bli bedratt i sitt håp på Kristus, hjørnesteinen. Det skal ikke slå feil, vi skal virkelig få stole på at vi skal få alt det vi i troen på Kristus har håpet på.

Men når det blir gitt en slik ekstra stadfestelse nettopp av dette, så viser jo det samtidig at Guds barn ofte nettopp anfektes av denne frykten og uvissheten: Er det virkelig sant at jeg eier, og en gang også når fram til og opplever, det ordene sier og lover?

At denne uvissheten plaget de hellige, ser vi over alt i deres historie. Og vi kjenner det samme hos oss selv. Så skjult er livet i Gud, så mange er våre fall og vår skrøpeligheit, så svak og ustadig vår tro, at vi ofte ikke vet om vi virkelig er frelst, selv om vi tror på Jesus.

Men da kommer den evige Far her og lover oss: Bygg i trygg forvisning på den steinen jeg har lagt i Sion. Den svikter aldri. Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme.

Å, måtte vi da virkelig merke oss og huske godt på disse ordene: Hver den – her er ingen forskjell, her er ikke ett eneste menneske unntatt –. Hver den som tror på ham, hver eneste én som har gitt opp all sin egen rettferdighet og alle egne forsøk på å frelse seg selv. Men i denne sin hjelpeløshet hører evangeliet om Kristus og får nåde til å slippe det inn.

Som altså draes til ham og knyttes til ham, slik alle slags syndere ble Guds folk og nye mennesker den tiden Kristus selv gikk omkring blant dem her på jorden. Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme, –. Kan ikke, får ikke bli gjort til skamme. Men skal få evig liv.

Dette er like så sikkert som at Gud er trofast og sannferdig, og ikke kan bedra sine barn.